

Джим Бъчър „Безумна луна“

Нямам навика да следя внимателно фазите на луната. Затова не знаех, че от мига, в който една вечер, когато в кръчмата на Маканали на масата срещу мен седна млада жена и ме помоли да ѝ кажа всичко, което знаех за нещо, което можеше да я убие, до пълнолуние оставаше само едно денонощие.

– Не – отвърнах. – Изключено.

Сгънах листчето хартия, на което бяха нарисувани няколко концентрични кръга от подобни на паячета символи, и го плъзнах обратно по полирания дъбов плот на масата. Ким Дилейни се намръщи и отметна от челото кичур от тъмната си лъскава коса. Тя беше едра, закръглена и малко старомодна красавица, с бледа, гладка кожа и бузи, готови да се усмихнат. Само че сега не се усмихваше.

– Моля ви, Хари – каза тя, – вие сте единственият практикуващ магьосник в Чикаго и само вие можете да ми помогнете. – Тя се наведе над масата и ме погледна напрегнато.

– Не мога да открия нищо за тези символи. Никой тукашен не ги разпознава. Вие сте единственият истински магьосник, за когото съм чувала и когото, малко или много, познавам. Просто искам да знам какво означават.

– Не – отговорих аз. – Не ви трябва. Най-добре да забравите тези кръгове и да се захванете с нещо друго.

– Но...

Мак привлече вниманието ми, като махна с ръка иззад бара и плъзна по полираната повърхност на стария дъбов плот две чинии с храна, от които се вдигаше пара. Добави и две бутилки от домашно приготвеното тъмно пиво и устата ми се напълни със слюнка.

Стомахът ми изкъркори. Беше толкова празен, колкото и портфейлът ми. Не бих могъл да си позволя вечеря, но Ким бе предложила да ме почерпи, при условие че си поговорим през това време. Порцията пържола струваше по-малко от обичайния ми хонорар, но Ким беше приятна събеседница, а по едно време даже бях давал уроци. Не разполагаше с кой знае колко пари, но аз бях по-зле и от нея.

Въпреки куркането в стомаха, не скочих веднага да взема храната от плота. (В кръчмата на Маканали няма обслужващ персонал. Според него, ако не можеш да станеш и да си вземеш сам храната, значи, не си гладен.) Огледах помещението – досадна смесица от ниски, бавновъртящи се вентилатори, тринайсет резбовани дървени колони и тринайсет прозореца, тринайсет маси, нарочно подредени така, че да отразяват и разсейват остатъчните магически ефекти, които понякога придружават гладните (с други думи – гневни) магьосници. Кръчмата на Маканали, в която се хранеха много хора, беше истински оазис в град, в който никой не вярва в магия.

– Вижте, Хари – каза Ким. – Обещавам да не използвам това за нещо сериозно. Не търся никаква връзка или още по-малко призоваване. Интересът ми е чисто научен. Това е нещо, което от известно време не ми дава мира.

Тя се наведе напред, сложи ръка върху моята и ме погледна в лицето, без да надниква в очите ми – трик, който само малцина, непосветени в Изкуството, владеят. Усмихна се и ми показа дълбоките трапчинки на бузите си.

Стомахът ми изкъркори отново и аз погледнах към храната на бара, която ме очакваше.

– Сигурна ли сте? – попитах я. – Че искате само да си начешете крастата? И че няма да го използвате за нещо друго?

– Кълна се – каза тя и се прекръсти.

– Не знам... – намръщих се аз.

Тя се засмя.

– Хайде, Хари. Не е кой знае какво. Не се притеснявайте, ако не искате да ми кажете. Пак ще ви почерпя. Знам, че сте зле с парите напоследък – след историята от пролетта. Пламнах, но не заради Ким. Не беше нейна вината, че основният ми работодател, Карин Мърфи, шеф на Специалния отдел към чикагската полиция, не ме беше потърсила за консултации вече цял месец. Основните ми доходи през последните години идваха от нея, но след събитията от миналата пролет, в които един черен магьосник предизвика гангстерска война за контрола върху разпространението на дрога, сътрудничеството ми със Специалния отдел беше секнало, а с него и доходите ми.

Нямах представа защо Мърфи все по-рядко ме търси. Имах известни подозрения, но все още не ми се беше удал случай да ги обсъдя с нея. Може би причината не беше в мен. Възможно е чудовищата да бяха обявили стачка. Кой знае?

Основното беше, че бях закъсал с парите. Вече седмици се изхранвах с фиде и супа. Пържолите, които Мак беше приготвил, ухаеха божествено дори от другия край на залата. Стомахът ми отново запротестира, предизвикан от някакъв пещерен глад за месо на скара.

Но не можех просто да погълна храната, без да дам на Ким информацията, която искаше. Не че не съм нарушавал уговорки, но никога не съм го правил с човешки същества – особено когато ме наблюдават.

Понякога ме е яд, че имам съвест и глупаво чувство за чест.

– Добре, добре – въздъгнах аз. – Нека да се навечеряме и ще ви кажа каквото знам.

Трапчинките се появиха отново на бузите на Ким.

– Благодаря, Хари. Това е важно за мен.

– Да, да – казах и си проправих път към бара, между колони, маси и други препятствия. Тази вечер имаше необичайно много хора и макар Мак рядко да се усмихваше, от целия му вид лъхаше задоволство и очевидно навалицата му харесваше. Грабнах чиниите и бутилките с известно раздражение. Трудно е да се радваш на преуспелия си приятел, когато собственият ти бизнес се срива.

Занесох храната – пържоли с гарнитура от картофи и зелен грах – до масата, седнах и поставих чинията на Ким пред нея. Започнахме да се храним – аз в навъсено мълчание, а тя със здрав апетит.

– Така – каза Ким накрая. – Какво ще ми кажете за това? – посочи тя с вилицата си към листа хартия.

Преглътнах храната, отпих глътка от гъстото пиво и взех отново листа.

– Добре. Това е изображение на Висша магия. Всъщност три – едно в друго. Помните ли какво ви казах за магическите символи?

Ким кимна с глава.

– Те или съдържат нещо, или се ограждат от нещо.

Най-често са резултат от магически сили или са творение на същества от Небивалото, но смъртните могат да преминат през тях и да ги разчупят.

– Точно така – казах аз. – За това служи външният кръг от символи. Той е преграда срещу духове и магически сили. А тези символи, тук, тук и тук, са ключови.

И посочих с пръст съответните кръгчета.

Ким потвърди с охота.

– Разбрах за външния. А какво представлява следващият?

– Вторият кръг е по-скоро заклинателна бариера срещу *тленна* плът. Няма да свърши работа, ако използвате само пръстени от символи. Между рисунките трябва да разположите още нещо – скъпоценни камъни например – казах аз и отхапах още едно късче от пържолата.

Ким погледна към листа, после към мен.

– Какво ще се получи тогава?
– Невидима стена – казах аз. – Като тухли. Духовете и магиите могат да преминат през нея, но не и тленната плът. Нито пък хвърлен камък, куршум или нещо материално.
– Разбирам – каза тя възбудено. – Нещо като силово поле.
Кимнах.
– Нещо такова.
Бузите ѝ се издуха доволно, а очите ѝ блеснаха.
– *Знаех си*. А какво означава последният?
Погледнах най-вътрешния пръстен от символи и се намръщих.
– Той е сбъркан.
– Какво искате да кажете?
– Искам да кажа, че е безсмислен. Не съдържа нищо полезно. Сигурна ли сте, че сте го копирали точно?
Усмивката на Ким се превърна в гримаса.
– Съвсем сигурна съм! Много внимавах.
Проучих изражението ѝ за момент.
– Ако разчитам правилно символите, това е трета стена, предназначена да задържа създания от плът и от дух. Нито смъртни, нито духовни, а нещо по средата.
Тя се намръщи.
– Какви са тези създания?
Вдигнах рамене.
– Няма такива – рекох, защото такава беше официалната версия, към която бях длъжен да се придържам.
Белият съвет на магьосниците не позволява да се обсъжда съществуването на демони и да се призовават на земята, тъй като те са духовни създания, които самостоятелно могат да придобиват плът. Обикновено пръстенът срещу духове може да спре почти всички демони, освен най-могъщите, Старейшините, които идват от най-дълбоките дебри на Небивалото. Този трети пръстен бе насочен срещу създания, които са способни да преминават всякакви граници. Нещо като клетка за демонични полубожества и архангели.
Ким не прие моя отговор.
– Не виждам защо някой ще създаде кръг, който нищо не означава.
Свих рамене.
– Хората невинаги правят разумни неща. Такива са.
Тя обърна очи към мен.
– Хайде, Хари. Не съм бебе. Не бива да се държите с мен снизходително.
– А пък вие – възразих аз – не бива да се интересувате за какви същества е предназначен третият кръг. Не бива. Повярвайте ми.
Тя дълго ме гледа, след което отпи глътка от тъмната бира и сви рамене.
– Добре. Но кръговете трябва да бъдат захранени, нали? Трябва да знаеш как да ги включваш, като лампите?
– Да, нещо такова.
– По какъв начин някой би могъл да включи това нещо?
Аз я изгледах и направих дълга пауза.
– Хари? – подсети ме тя.
– И това не бива да знаете. Особено пък заради обикновен научен интерес. Не знам какво ви е дошло наум, Ким, но по-добре се откажете. Забравете го. Подобре да се оттеглите, преди да пострадате.
– Хари, аз не съм...

– Достатъчно – прекъснах я аз. – Седите върху клетка за тигър, Ким. – Тупнах с пръст върху листа, за да подчертая това. – А тя едва ли ще ви е нужна, освен ако нямате намерение да пхнете тигъра вътре.

Очите ѝ блеснаха и тя повдигна глава.

– Смятате, че не съм достатъчно силна, нали?

– Силата ви няма нищо общо с това – казах аз. – Липсва ви обучение. Нямате достатъчно познания. Не мога да очаквам дете в прогимназията да решава задачи по висша математика. Не го очаквам и от вас. – Наведох се напред. – Не знаете достатъчно, за да се заигравате с такива неща, Ким. А дори и да знаехте, дори да успеете да се превърнете в истински магьосник, пак ще ви кажа да не се захващате с това. Ще объркате всичко и ще пострадат много хора.

– Дали ще реша да се захвана, си е моя работа, Хари. – Очите ѝ заблестяха гневно. – Нямате право да ми се месите.

– Не – възразих аз. – Нося отговорността да ви помогна да направите правилен избор. – Смачках листа между пръстите си и го хвърлих на пода. Тя заби рязко и злобно вилницата си в пържолата. – Вижте, Ким – продължих аз, – оставете да мине още време. Когато станете по-възрастна и придобиете повече опит...

– Не сте много по-стар от мен, Хари – каза Ким.

Размърдах се притеснено на стола си.

– Минал съм през дълго обучение. И започнах по-млад от вас. – Не исках да наблягам на моите способности в магията, далече превъзхождащи продължителността на обучението и възрастта ми. Затова се опитах да сменя темата. – Как върви кампанията за набиране на средства тази есен?

– Не върви – каза тя и се отпусна уморено върху стола си. – Уморих се да врънкам хората за пари, предназначени за спасяване на планетата, която те замърсяват, и за животните, които убиват. Писна ми да пиша писма и да организирам кампании за каузи, в които вече никой не вярва. – Тя потърка очите си. – Просто се уморих.

– Вижте, Ким. Починете си малко. И много ви моля, не си играйте с тези кръгове. Обещавате ли?

Тя хвърли салфетката си на масата, остави няколко банкноти и се изправи.

– Насладете се на вечерята, Хари – каза тя. – И благодаря все пак.

Аз също станах.

– Ким, почакайте малко.

Но тя не ми обърна внимание. Запъти се към вратата, развяла коса и дългата си рокля. Имаше внушителна фигура, като статуя. Чувствах, че кипи от гняв. Една от перките на тавана се разклати и изпусна облаче дим, когато мина под нея, след което спря окончателно. Тя изтича по стълбите нагоре и излезе от бара, като хлопна вратата с трясък. Хората я наблюдаваха, докато излиза, след това се обърнаха към мен и на лицата им бе изписано любопитство.

Разочарован, се отпуснах на стола си. По дяволите. Ким беше една от тези, които бях наставлявал през трудния период, след като бяха открили таланта си за магии. Чувствах се като нищожество, задето трябваше да скрия информация от нея, но тя наистина си играеше с огъня. Мое задължение е да я предпазя от подобни неща, докато тя сама не проумее колко са опасни.

Не трябва да се разкрива какво мисли Белият съвет за начинаещите, които се заиграват с кръговете за призоваване. Белият съвет не се шегува с подобни неща. Той действа решително и не е особено загрижен за живота и сигурността на хората, когато го прави. Постъпих правилно. Да скрия подобна информация от Ким, беше правилно решение. То я предпазваше от опасности, които тя все още не може напълно да разбере.

Бях постъпил добре – въпреки че тя вярваше, че мога да ѝ дам отговорите също както преди, когато я учех как да сдържа и контролира скромните си магически способности. Въпреки увереността ѝ, че ще посоча отговорите, от които се нуждае, и ще ѝ осветя пътя в мрака.

Добре бях направил.

По дяволите!